

Македонски – Macedonian

Што е можно...

Од Johnon Шортел

Авторски права © 2004 до 20 21

Ова е приказна што ќе ве изненади, па дури и ќе ве мачи да прифатите што всушност се случило. Ако сте го доживеале "чудо како" настан себе, или биле сведоци на еден, сега знаете дека не сте сами и 'е во ред да се зборува за тоа. Многу од овие чуда се случуваат и луѓето ги отфрлаат поради односот на оние околу нив. Бев благословена со мајка која веруваше во чуда и го поттикна тоа во мене.

Оваа isn't само приказна, тоа 'е можност за вас да дознаат дека се 'е можно во вашиот живот. Преку приказната ќе зборувам за она што го научив и како успеав да ги практикувам и развивам овие вештини, за кои верувам дека сите ги имаме. Не претпоставувам само што е потребно, иако во почетокот на мојот живот верував во она што интуитивно го знаев и на 28-годишна возраст започнав активно да тренирам, вежбам и ги развивам овие вештини до тој степен што оваа приказна не само што беше можна, туку можеби, можеби, дури и неизбежно. Мојата намера е да ви покаже дека може да дознаете овие вештини и да се создаде промена во вашиот живот, без оглед на околности ќе се најдете во.

Ако сте заинтересирани да ја вратите контролата врз вашиот живот и околности, прочитајте и контактирајте со мене за да го започнеме процесот и за вас. Ако веќе се во контрола на сè и тоа е мазна едрење за вас, тогаш сте како мене. Јас не сум бил во потрага по нешто слично на она што го нудат тука, бидејќи јас бев веќе успешно и е создавање помали чуда веќе во мојот живот. Она што сфатив е дека она што се нуди за мене кога бев 28 овозможуваат д мене лесно учат другите да го прават токму она што го правам. Голем дел од мојот живот ќе зборував за ова со другите и тие не беа на место за кое тие прифатија или разбраа за што споделувам. Ова можеби и вие исто така. Кај некои од нас, нашата лекција е да станеме подобри во споделувањето со другите на она што веќе го знаеме. За некои од вас учењето на оваа информација за себе е приоритет.

Што и да е за тебе, ве уверувам дека има вредност овде за вас, дури и да го скршите мразот што работите за кои мислење дека се невозможни се всушност можни, па дури и може да станат веројатни...

Добро, приказната е дека заспав пред воланот на мојот автомобил и налетав на столб, а таа вечер заврши во Одделот за интензивна нега и медицинскиот персонал не очекуваше да ја живеам ноќта. Следниот ден сакав да извадам 1,5 од моите бели дробови и некои други органи ... 2,5 дена подоцна излегов од болница без операција.

Значи... ..

Што е можно кога ....

- Јас си ја знам сопствената цел
- Верувам во себе до степен кога сум подготвен да ја следам мојата страст и желба и ја ценам мојата чувствителност и инспирации

Lifeивотот пред сообраќајна несреќа

На м у целиот живот знаев дека ќе биде помагање на луѓето себеси и својата внатрешна интуиција им верувате. Се започна бизнис настава луѓе каде што тие доаѓаат од, каде што се случува и зошто тие се тука, и самите духовно разбирање. Јас предавав ова со скратено работно време од 1987 година .

Наместо да го развивам овој духовен бизнис, бев расеан и започнав друг бизнис . Кога мојот бизнис растеше и навистина започна, тоа беше затоа што бев фокусиран да им помагам на луѓето со нивното здравје додека работев вредно на сопственото здравје. Земав неверојатно моќни додатоци во исхраната и ги споделував со сите моите резултати (што можеби беа како резултат на овие додатоци) . Откако почнав да ги земам овие додатоци, се чинеше дека работите почнаа да се менуваат во моето тело. Научив многу одамна, кога некој е земање додатоци во исхраната и тие не се забележи никаква разлика тогаш додатоци може да биде доволен за тоа лице потреби. Гледајќи народи живее промени, и да видиме ИНГ нив се појавува да ја поврати своето здравје и ослободи бим самите на болка, дека тие се дојдени едноставно да ги прифати, беше многу инспиративна за мене. Поминав поголем дел од животот во болка и никој не можеше да објасни некои едноставни вистини, кои кога ги спроведов, направија огромна разлика во моето здравје. Тогаш многу се фокусирав да помогнам на оние што некогаш ја сакале помошта.

Си ветив дека кога мојот преостанат приход од овој здравствен бизнис ќе достигне 5000 американски долари месечно, ќе се вратам за да им помогнам на луѓето да се разберат духовно себеси и своето патување низ животот. Моите приходи продолжија да растат подалеку од 10.000 долари месечно и го забравив ветувањето. Целиот мој фокус беше да генерирам повеќе приходи. Некако почнав да ги слушам луѓето околу мене чиј фокус во животот беа парите. Не сфатив дека сум надвор од вистинскиот пат за она *што* сакам да го направам со *мојот* живот.

Колку често се случува она што го викаат нашите срца, да го одложуваме додека не се случи нешто друго. За повеќето луѓе денес, ова често се поврзува со пари.

Тогаш беше тоа .....

Сообраќајна несреќа 29 јуни 2003 година

Олеснував лидерски камп за лидерите во нашата здравствена дејност во текот на тој викенд на село. Сите беа уморни и тргнаа кон дома попладне во неделата. Тргнав околу 16 часот, бидејќи имав состанок на пат кон дома за вечера со некои клиенти. Линет (мојата тогашна сопруга), Хелен (сестра ми) и некои други постојано

инсистираа да имам некој да патува со мене за да ми прави друштво. Бев многу јасен дека треба да одам сам.

Тргнав во одлични духови, навистина задоволен од работата што ја завршивме за време на викендот. Викендот беше за да им помогне на луѓето да бидат одговорни за нивниот успех и да сфатат дека имаат контрола над резултатите во нивниот живот.

Стигнав во град околу еден час по тричасовното патување и се чувствував многу уморно и поспано. Од другата страна на овој град заспа на воланот. Очигледно, некој следеше и рекоа дека почнав да ткаам, но останав на мојата страна од патот, а исто така почнав да забавувам.

Мојот автомобил излета низ патот преку идниот сообраќај и кога го погодив ровот од другата страна на патот, воздушното перниче се надува и се разбудив. Кога воздушните перничња се надуваат, автомобилот се полни со бел прав и така не можев да видам ништо. Не можев да работам зошто не гледам ништо.

Бидејќи воопшто не можев да видам ништо, немав идеја каде да го управувам автомобилот и удрив во трупец по должината на десната врата, повеќе се свртев налево, а потоа удрив на насип со цевка во него (патека) и двата предни пневматици избувнаа. Потоа го погодив столбот на десната страна и свртев понатаму лево. Почувствував дека автомобилот оди по страната на големиот насип надолу. Ова беше длабоко одводнување „V“. Бев на дното на одводот и се упатив по него.

Прашината на воздушното перниче сега беше доволно спуштена за да го видам столбот за електрична енергија што доаѓаше пред мене ... многу брзо. Се обидов да се оддалечам и автомобилот воопшто не реагираше на воланот (дознав подоцна гумите се избувнати). Во моментот кога го видов столбот како излегува , мојот живот ми помина покрај очите . Ги видов Линет (тогашна сопруга) и Амбер (ќерка 3 години) и мојата цел и знаев дека ова не е мое време да умрам.

Им реков на моите ангели

„Ова не е, моите времиња не завршија!“

Во моментот кога го кажав ова, бела светлина влезе во автомобилот одозгора и ме опкружи во вител и ме завитка во кожурец со заштитна енергија. Во исто време ми беше дадена визија како автомобилот удира во столбот и доаѓа да се одмори со мене во него, а потоа јас одам наоколу до предниот дел на автомобилот со помош на двајца мажи, едниот од двете страни на мене. Тогаш ЗНАМ дека ќе бидам во ред.

Се опуштив и се предадов во несреќата, знаејќи дека ќе бидам добро. **Воопшто немав страв и целосно верував .**

Останав свесен цело време и додека автомобилот се одмори знаев дека повредата на градниот кош е сериозна, но никогаш не дозволив, ниту за дел од секундата, да мислам дека ќе умрам. Имав доверба во визијата што ја добив од мојот тим на духовни помагачи за одење од несреќата и во ред.

Автомобилот удри во столбот (полицијата процени 85 км/час) во центарот на предниот дел на автомобилот, а потоа се одмори. Лицето што ме следеше рече дека забрзав во

пол. Очигледно, ова се случува бидејќи луѓето не сфаќаат дека го притиснале гасот, а не сопирачката.

Автомобилот се одмори и јас очајно се борев да влезам воздух во белите дробови. Тоа беше како да ме навиваат (подоцна дознав дека моите бели дробови се полнат со крв).

Никаде немаше крв. Всушност, единствениот исечок што го добив од несреќата беше мало исекување на мојот десен потколеница, кое пролеа само еден сантиметар крв.

Двајца мажи трчаа на мојата страна од автомобилот и јас викав дека автомобилот е во пламен (прашината од воздушното перниче изгледаше како чад) тие се обидоа да ја отворат вратата на автомобилот и беа исфрлени наназад од електрични шокови.

Сфативме дека автомобилот е електрифициран од батеријата на автомобилот.

Сега можев да дишам малку.

Ненамерно зграпчив ролна готовина од 700 долари што ја имав во конзолата и мојот мобилен телефон.

Тие се обидуваа многу пати да ја отворат вратата с until додека не ја отворија вратата од возачот, ставајќи ги прстите на горниот дел од вратата каде што се закова, а потоа се повлекоа. Цело време додека ја држеа вратата доживуваа електрични шокови. Секој панел на автомобилот беше закован. Автомобилот беше доста пократок! Возачката врата, исто така, беше оштетена од трупец во ровот.

Откако вратата беше отворена, тие рекоа дека не допирајте метален дел. Така, јас многу внимателно замав околу инч по инч и излегов сам. Двајцата се фатија за рака и ме водеа до предниот дел на автомобилот, каде што седнав. Ова се случи исто како и визијата што ја имав.

Во срцето знаев дека ако легнам ќе умрам. Знаев дека ако останам седен ќе бидам во ред. Седев со колена нагоре и рацете ги држев за градите, а главата се наведнав напред. Во моментот кога седнав, започнав да ја канализирам енергијата во моето тело и видов во мојот ум с everything што е внатре се поправа подобро отколку порано. Секоја секунда бев фокусиран на работата што ја имам при обнова на моето тело.

Автомобилите застануваа насекаде.

Воздушните перничиња се неефикасни во несреќа со повеќекратни судири, бидејќи се активираат со првиот удар, што во мојата ситуација беше ровот, а не кога ми требаше. Воздушното перниче тогаш беше бескорисно кога го погодив столбот (всушност имаше завртки што излегуваа од воланот каде што го удрив).

Беше 17 часот во неделата попладне во зима, сепак малку светло, но беше студено, облачно со студен ветер што дува.

Луѓето дојдоа прегазени.

Дојде една жена стуткана до мене и рече дека е медицинска сестра. Таа ми постави неколку прашања, за кои се сеќавам дека реков дека сум добро, но многу ме боли и имам проблеми со дишењето.

Некој стави сребрено „вселенско ќебе“ околу мене за топлина. Ладниот ветер дуваше на мојот грб.

Линет патуваше околу еден час зад мене, така што знаев дека треба да ring се јавам. Исто така, знаев дека с was уште не е во опсег на мобилни телефони. Во нејзиниот автомобил беше Амбер, Април (ќерка ќерка) и сестра ми Хелен, која беше многу бремена со близнаци.

Се јавив и оставив порака,
„Здраво душо, само да те известам дека имав малку шега и ме носат во болница на преглед. Се е во ред.“

Потоа, му се јавив на Мајкл, мој близок пријател, кој беше во кампот и кој живееше во градот што го дочекав, а беше само 10 минути.

Се јавив и реков:
„Мајкл, имав тешка сообраќајна несреќа и ми треба твоја помош. Линет ќе биде тука наскоро и ми требаш кога ќе дојде тука, јас сум на таков и таков исклучен“.

Мајкл пристигна на местото на настанот за околу 10 минути

Го замолив Мајкл да ги побара двајцата мажи кои ме извадија од автомобилот, бидејќи сакав да им се заблагодарам. Мајкл се врати кај мене и ми рече дека НОБОБИ требало да го допре автомобилот бидејќи столбот што го погодив носеше 66.000 волти и дека изолаторите се скршија и трите жици се скратија по столбот и низ автомобилот. Тој рече дека секој што ќе го допре автомобилот најверојатно ќе умре.

Се движеше низ толпата и ги праша сите дали знаат кои се тие двајца што ме извлекоа. Тој не можеше да ги најде и луѓето рекоа дека никој не го напуштил местото на несреќата.

Полицијата пристигна и ме праша дали сум сам во автомобилот. Јас автоматски реков „Не“ воопшто не размислувајќи зошто ме прашуваат. Тие отидоа и се вратија и повторно ме прашаа дали сум сам во автомобилот и повторно реков „Не“. Тие се вратија по трет пат и со значителна грижа во гласот прашаа „дали имаше некој во автомобилот со тебе?“. Сфатив зошто ме прашуваат додека бараат тело. Бев изненаден што реков Не и сега реков „Не, немаше никој во автомобилот со мене“.

Пристигна Брзата помош.

Службеникот на Брза помош ми постави некој прашања. Потоа тој одлучи дека треба да одам во големата болница во најблискиот град

Службениците на брзата помош се обидоа да ме легнат на 'рбетниот столб. Ме поместија само 2 сантиметри наназад и викнав да престанам. Болката беше неверојатна и знаев дека не можат да ме намалат на тој начин поради целата напнатост во моето тело. Потоа повторно ме вратија во исправена положба.

Морав цврсто да го држам телото за да го заштитам со очигледно скршени ребра. Знаев дека ако ме спуштат онака како што имаа намера да се случи нешто страшно, што може дури и да резултира со моја смрт.

Во главата ги прашав моите ангели „што ќе правам?“

Моите Ангели рекоа дека треба да бидам цврст и да преземам, и да им кажам што да прават. Моите ангели ми рекоа: „повтори им на луѓето она што ние ти го кажуваме“.

Така, јас многу цврсто му го повторив на Брзата помош она што ми го велат ангелите, но не му кажаа од каде доаѓаат упатствата,

„Ова е она што ќе го направиме, неколку мажи вертикално ќе ја држат рбетот до мојот грб и полека ќе продолжат да притискаат с harder посилно с until додека не успеам да ги опуштам сите мускули (кои беа исклучително затегнати од држење на тело заедно) и јас би дозволил даската да ја земе целата моја тежина. Кога се чувствувам опуштено и ги пуштив мускулите, тогаш целосно ќе се потпрев на таблата. Потоа на мојот сигнал можете да почнете да ја спуштате таблата многу бавно и непречено за да не ги затегнам мускулите повторно. Откако ќе се спуштам, тогаш можете да ме инчнете по должината на таблата. Ова ќе потрае околу 15 минути “

Ментално се собрав бидејќи се откажав во овој момент морав целосно да им верувам на овие луѓе и на моите ангели. Знаев дека го давам животот во нивни раце. Тие го направија ова и јас реков да почнам да ги спуштам мене и таблата, но мораше да биде мазно и бавно! Помина некое време. Откако ме спуштија, им реков да ме инсимираат по должината на таблата.

Го направија ова, а потоа ме кренаа на количката.

Машкиот болничар дојде во грбот со мене.

Еднаш во Брза помош рече дека ќе ми даде морфин и јас реков „Не“.

Тој ме праша „не те боли? Реков: „болка каква што не можевте да замислите, неверојатна болка“.

„Па, зошто не сакате морфиум? тој ме праша.

Јас одговорив: „Болката е единственото нешто што ме приземјува на планетата земја. Јас know во моето срце дека ако јас морфиум беше дека јас едноставно би Заспијте во смрт. Јас know болката is ме држат втемелени на земјата, имајќи ме претстави на фактот дека се 'уште have физичко тело ".

„Сакам да,, бидам со тоа “кога ќе стигнеме во болница и ќе можам да почувствувам што ми се случува за да можам да им кажам што точно се случува“. На Со ова, јас исто така се ставав себеси во иднина дека ќе пристигнам во болницата жив и подготвен да им дадам витални информации на персоналот. Никогаш не размислував да умрам . Така, во следните неколку дена постојано зборував за мојата иднина и што ќе се случи. Ова не беше свесен избор, туку резултат на моето непоколебливо верување дека ќе живеам.

{како дете често ги боцкав прстите и ме повредуваше со таа силна болка. Еден ден го прашав мојот ангел како можам да ја отстранам оваа болка, мојот ангел ми рече „не можеш да ја отстраниш болката, но можеш да ја прифатиш, да бидеш една со неа, да сфатиш дека има функција“. Така си помислив, која е целта на болката? Сфатив дека болката е да ми каже дека нешто не е во ред и дека на таа област од моето тело му треба

внимание. Така, повторно го прашав мојот ангел „Дали болката е показател за област во моето тело на која му треба внимание? Одговорот беше „да“.

Потоа прашав: „Значи, ако признаам дека болката ја заврши својата работа и сега сум целосно свесен за вниманието што и е потребно на областа и почнам да ги преземам потребните активности, тогаш веќе нема потреба од болка?“ одговорот беше „Да“.

Почнав да го практикувам ова како дете, претпоставувам дека немав повеќе од 10 години во моментот кога го водев овој разговор со моите духовни помошници (ангели), и она што го научив за болката функционираше. Разбрав за канализирање на енергија во област на која и треба лекување како што разбрав за положување раце и колку е моќно ова за лекување. Можев да го отепам прстот и веднаш да ја прифатам пораката за болката и да преземам посветена акција

- 1) прифатете ја пораката за болката и заблагодарете се што ја заврши својата работа,
- 2) канализира енергија до областа
- 3) целосно опуштете се, отфрлете ја секоја мисла дека болката „боли“ само дека испраќа порака што сега е прифатена.
- 4) Болката ќе се намали веднаш и често ќе исчезне целосно. }

Човекот од Брза помош, кој беше со мене, рече дека возењето било грубо до следниот мал град и реков во ред.

Патувавме бавно и без сирени (не сум сигурен за светлата)

Возењето беше бавно и болно.

Го чувствував секој удар и секое движење беше крајно болно. Останав фокусиран на тоа како сакам да биде моето тело, фит, здраво, силно и добро. Го визуелизирав моето тело како исцелено и целосно.

Кратко откако започнавме за болница, ми загвони мобилниот телефон и видов дека тоа е мојот состанок на кој требаше да одам кога ќе се случи несреќата. Реков дека треба да се јавам. Требаше да и дадам до знаење дека не доаѓам бидејќи таа и нејзиното семејство ме чекаа на вечера. Тој рече дека нема да го поништи заградата за вратот. Додека ингвонеше телефонот, реков многу строго да го вратам, а тој рече само ако ветам дека нема да мрднам со главата. Реков Да и тој го одврза. Се јавив и реков дека нема да можам да го закажам состанокот и дека ќе треба да се презакажам за две недели и таа е во ред. Се извинив и се збогував. Јас потсвесно поставував дека имам каде да одам, бидејќи бев *апсолутно* јасен дека ќе закрепнам и ќе бидам на тој состанок за една недела.

Разговарав и со мобилниот телефон со Мајкл.

Пристигнав во болница истовремено со Линет и Амбер. И Мајкл пристигна со својот автомобил.

Кога бев вклучен, го слушнав машкото лице од брза помош што им зборуваше на медицинските сестри за мене, но не можеше да сфати што кажа.

Бевме во делот за итни случаи.

Сакаа да ми ја отсечат облеката и јас им реков дека нема да им дозволам да ми ја отсечат поло маицата бидејќи кошулата што ја носев беше многу важна кошула за мене и сакам да продолжам да ја носам. Објаснија колку е тешко да се симне и реков во ред тогаш да почнеме.

Неверојатно ме болеше да го симнам, бидејќи морав да ги кренам рацете и да ги извртувам.

Имав скршени ребра и фрактура на градната коска и с still уште немав лекови за болка.

Амбер и Линет влегоа, Амбер ми ја зеде раката и ме праша „Тато, дали ќе бидеш добро?“ Во овој момент сите застапаа и настана целосна тишина додека чекаа мојот одговор.

Ја свртев главата и ја погледнав во очи и реков покажувајќи кон сите медицински сестри и доктори околу мене „гледај ги сите овие луѓе како трчаат наоколу?“ „Да“, одговори Амбер.

„Сите тие трчаат наоколу затоа што во овој момент не сфаќаат дека ќе бидам добро!“ Можеше да се слушне капка игла во таа итна помош. Никој не се помрдна и не рече ништо за можеби 15 секунди.

Амбер се насмевна и се опушти и продолживме да се држиме за раце.

Јас не сум бил свесно *се обидува* да зборува техники позитивно и свесно вработуваат како зборува за мене во мојата иднина, но тоа е она што се случи, повеќето разговори и мисли имав беа околу мене се во мојата иднина прави нешто со некого. Не го сфатив ова само неколку години подоцна, дека тоа е она што го направив.

Направив многу работа градејќи ја мојата внатрешна дисциплина за да зборувам моќно и позитивно за околностите во кои се најдов.

Не дозволив никаква негативност да влезе во мојата свест. Имав намера да ги доведам сите околу мене во мојата сфера „вака ќе се одвива ова“. Чувствував огромна поддршка од духот и чувствував присуство на духови околу мене. Се чувствував остро и јасно со мојот вид. Имаше целосно отсуство на страв. Продолжив да верувам дека с all ќе биде добро.

Верувам дека она што го направив е можно за секого, без разлика дали верувате во Бог, Исус, Буда, Мохамед, Дух или кој некогаш, па дури и никој. Всушност, длабочината на врската со вашиот Бог, или со себе, е она што го овозможува она што го замислувате.

Ова може да се случи само кога си дозволил да бидеш ранлив и си дозволил да се сакаш безусловно. Ова навистина бара нешто, особено храброст.

Потребно е ослободување од сите отпори.

{Кога давам отпор, всушност се фокусирам на објектот на кој се спротивставувам. Она што доаѓа кон мене е привлечено со причина и не знам која е причината најчесто. Кога се спротивставувам на нешто, тогаш се воздржувам да го доживеам. Ова на што се спротивставувам е дел од основата што ми овозможува да ја изградам својата иднина на врвот од неа. Кога не дозволувам тоа да влезе во мојот живот, тогаш мојот живот оди во шема на држење и она на што јас се противам постојано доаѓа.

Потсвесно продолжувам да го привлекувам искуството што ќе ми помогне да прераснам во личност каква што треба да бидам некогаш во мојата иднина, таа личност ќе може да се справи со идната ситуација за која вие во овде и сега не сте подготвени.

Колку често стигнуваме на некое место во нашиот живот и си велиме „Тоа искуство што го имав во минатото ми помогна да бидам подготвен за оваа следна авантура во мојот живот“. Кога ги прифаќам искуствата што ми се привлечени во животот, тогаш се движам низ животот со слобода и леснотија и завршувам на вистинското место во вистинското време.

Понекогаш се спротивставуваме на причината што ДРУГИТА ни ја дава да направиме нешто, обично затоа што тоа е нивната причина, и им носи корист, а не ние. Кога ќе погледнам, и секако ќе ја најдам, мојата причина за да имам одредено искуство, тогаш ќе го прифатам искуството и ќе престанам да давам отпор.

Понекогаш давам отпор затоа што не сум јасна за мојата поголема цел и ова е како да ме туркаат во темнина кога не можам да видам ништо и не знам што има пред мене.

Размислете... кога не знам што има пред мене, тогаш ќе сакам да се движам побавно, но ако знам што е пред мене и кога е темно, тогаш ќе можам посигурно да чекорам напред.

Кога размислувам за некое искуство што го имав со кое се справив моќно и се прашувам „што ме подготви за овој момент?“ тогаш ќе имам инспирации што ќе ми помогнат да разберам, да видам, да знам и да чувствувам како ова претходно искуство ме натера да бидам подготвен за искуството за кое сега размислувам.

Ги предавам овие работи неколку децении и работев на тоа да ги *живеам* . }

Лежев таму малку додека ја држев Амберс за рака и разговарав со Линет.

Во еден момент бев со тркала на едната страна од собата за итни случаи и имав две медицински сестри што стоеја над мене, една од двете страни на количката. Разговараа едни со други и едната рече дека има проблеми со забременувањето. Слушав и реков „можам да ти помогнам во тоа!“ И двајцата изгледаа прилично шокирани! Објаснив дека дистрибуирам неверојатни производи за здравје и одлични производи за лична нега кои можеби ќе можат да и помогнат. Објаснив дека ова се производите што го хранеа моето тело во моментот за да му помогнат да се обнови и дека тоа не се обични производи. Ја објаснив важноста да се отстранат отровите од нејзиното тело и да престанам да ставам повеќе. Објаснив дека многу производи за лична нега може да имаат потенцијално штетни состојки во нив. Исто така, објаснив дека нашата храна го нема истото ниво на исхрана како што некогаш го имаше.

Објаснив дека многу парови успешно забремениле откако започнале со овие производи и тие парови мислеле дека можеби производите се тие што ја направиле разликата. Затоа и го дадов мојот телефонски број и и предложив да ми се јави за неколку дена и јас ќе го организирам производот за неа. Го направив ова како да лежев на количката подготвен да си одам дома. Ми го зеде бројот, но никогаш не ми се јави...

Тие направија скенирање мачки и многу рентген снимки. Јас с still уште инсистирав да нема морфиум додека не завршат рендгенските снимки.

Потоа повторно ги направија сите рентген и мачки, не знам зошто.

Се сеќавам дека за време на првите рендгенски зраци размислував за болката и се борев да останам свесен. Кога ми рекоа дека треба да ги направат одново, се сеќавам дека се релаксирав и едноставно го прифатив и отидов на Зен место. Не се сеќавам многу за

првиот број на х-зраци, но се сеќавам на второто скенирање и рентген на мачки прилично јасно.

Мојата сестра Хелен влезе и разговараше, како и Мајкл, но бидејќи тоа беше итна помош, тие дозволија да влезат само по еден, освен Амбер и и дозволија на Линет да влезе со неа.

Разговарав за работи, не можам да се сетам освен што се уверив дека разговорот е за нормални секојдневни работи, НИШТО за несреќата или мојата состојба.

Секогаш бев јасен и посветен на тоа како ќе се одвива.

Беше многу доцна, мислам дека беше околу полноќ, кога ме воведоа на Одделот за интензивна нега, до оваа фаза мислам дека примавам морфиум бидејќи не се сеќавам на болката.

Една од моите сестри пријателки беше медицинска сестра во одделот за интензивна нега во оваа болница и таа ми рече на сестра ми неколку недели подоцна дека хирургот и кажал на медицинската сестра која се грижи за мене, едноставно да ми даде удобност бидејќи ќе умрам некаде во текот на ноќта...

Ме кренаа на креветот со мек воздух и докторот ми даде инјекција морфин директно над градната коска. Тој рече: „Ова ќе ви помогне да спиеете“.

Му реков: „Нема да спијам, имам премногу работа“. Тој ме погледна чудно и праша „што сакаш да кажеш?“ Јас одговорив "Имам тело за обнова !!"

Постојано ја насочував енергијата во моето тело кон сите делови на кои им требаше лекување. Се фокусирав и замислив внатрешните органи да се обновуваат и „да бидат нормални“. Го правев ова постојано, цела ноќ. Никогаш не сум спиеел со намигнување ... премногу зафатен.

Линет, Амбер, Април, Хелен и Мајкл влегоа одделно за да кажат добра ноќ. Наведов да кажам дека ќе ги видам наутро, го одржував разговорот за нив и каде престојуваа. Се резервираа во мотел и веќе вечераа. Реков добра ноќ и им посочив дека ги сакам и дека ќе бидам добро. Сакав да ги уверам за да не се грижат бидејќи ЗНАМ дека ќе бидам во ред.

Разговарав со медицинската сестра на крајот од креветот, не можам да се сетам на разговорите. (можеби се сеќава).

Во еден момент реков дека навистина треба да уринирам. Таа ми го даде шишето и колку и да се трудев не можев да уринирам додека лежев. Таа рече дека ако не можам да управувам со тоа, тогаш тие ќе стават катетер. Реков дека НЕМА да се случи тоа!

Се обидов повеќе од еден час да пишам во шишето, но не можев. Не уринирав од ручек во неделата, повеќе од 15 часа порано.

Тогаш добив идеја да станам и да заспијам. Ја прашав медицинската сестра „Може ли да ми помогнеш да станам од кревет? и таа праша „за што?“ Јас реков „ќе станам и ќе мочам“, а таа рече „во никој случај не дозволувам да станете!“

Реков: „Станувам, или можеш да ми помогнеш да станам од кревет, или јас ќе го сторам тоа сама!“

Таа потоа ми помогна и ми требаа околу 5 минути само да ме застанат.

Таму стоев во полутемната држејќи се за капе со левата рака и мочав во шишето што медицинската сестра го држеше за мене.

Го наполнив и почна да се прелева на подот. Таа рече „почекај и ќе добијам друго шише“ Јас реков „во никој случај не застанувам, немам идеја кога ќе можам повторно да го направам ова“. Не сакав да го запрам протокот. Шишето продолжи да се прелева по целиот под.

Медицинската сестра почна да се смее и рече: „Никогаш не сум видел некој да наполни едно од овие! Претпоставувам дека само ќе треба да го исчистам!“

Се насмеав како да се смеам во овој момент не беше опција. Таа смеа што ја имав внатре беше значајна за мене.

Беа потребни уште 5 минути за да ме вратат во кревет. Медицинската сестра и јас почнавме да разговараме повеќе и се сеќавам дека таа праша што правам за што треба да бидам будна. Објаснив зошто не спијам и работата што ја работам.

Јас конкретно ја канализирав енергијата околу моето тело, гледајќи како телото ми зрачи со силна светлина и ги пополнувам областите на кои им недостасува светлина или не се толку светли како другите.

Вака го направив тоа.

Погледнав во универзумот и замислив како моите раце се протегаат во универзумот како да ја кренав вселената во прегратка. Пправењето на ова повлекуваше енергија, толку многу што постојано ми се преполнуваше со рацете, така што секое бришење замислував апсолутно изобилство на оваа енергија, па знаев дека има ПОВЕЕ отколку што ми треба за себе. Го замислив како доаѓа во горниот дел од мојата глава на шишарковиден жлезда (на круната) и го преместувам по телото таму каде што чувствувам дека е потребно. Го видов како ги користи залихите на хранливи материи, што моето тело ги чуваше на различни места во моето тело, од прекрасните додатоци што ги земав. Неколку години луѓето ми велеле „Зошто земаш толку многу додатоци?“ и јас се насмевнував и велев „Затоа што можам“. Секој пат кога ме прашаа, едноставно си верував и продолжив да ги земам. Дури по несреќата сфатив колку е важно да се земаат додатоци за превенција и во случај на несреќи. Повеќето луѓе имаат недостаток на хранливи материи и затоа во итен случај кога на нивните тела им е потребна суровина веднаш за поправка, тогаш телото треба да исчисти од друго место што не го смета за витално. Верувам дека ова е составен дел од мојот опстанок .

Понекогаш во текот на ноќта поставував огромна инка и ги замолив моите ангели да ја канализираат оваа енергија за мене и да ја испратат по инката. На овој начин би можел да поминувам повеќе време замислувајќи го моето тело како се обновува и ги прави сите активности во мојата иднина што мислев дека MOIGHAM да сакам да ги правам.

Отидов на патување низ Хималаите во Непал во средината на осумдесеттите години и многу го сакав и секогаш сакав да се вратам. Од моментот кога се роди Амбер, беа ги покажував слајдовите на патувањето и зборував за тоа колку ќе биде одлично кога ќе го направиме тоа заедно, кога таа има околу 20 години, а јас имам скоро шеесет години. Отсекогаш знаев дека ќе треба да бидам млад по срце за да го направам ова и да имам силно здраво тело. Поголемиот дел од мојот живот сум бил болен или болен со

многу лош грб или главоболки итн. Го гледав ова како моја шанса да го обновам моето тело ПОДОБРА отколку што беше. (Никогаш не сум се осврнал на „пред *несреќата*“ само порано во мојот живот ..)

Таа ноќ на интензивна нега беше најфокусирана во која сум била, а исто така и најдолга на која сум бил постојано концентриран.

Следното утро торакалниот хирург пристигна и имаше многу луѓе (доктори) со него , околу 12 . Претпоставувам дека беа изненадени што сум уште жив.

Тој застапа на крајот од мојот кревет и ја погледна мојата табела. Тој ме погледна и рече „имаш доста сериозни повреди“ .

Го погледнав назад и му реков „Дали е така...“ Бев јасно дека не ја прифаќам премисата на неговата изјава.

Тој одговори: "Јас ќе треба да се извади еден и пол на белите дробови е и вашиот слезината. Кога работам, ќе можам да проценам дали треба да направам нешто друго“ .

Го погледнав и покажав кон него, а потоа реков: "Дали си торакален хирург?"

Тој одговори „да“

Повторно покажувајќи со прстот кон него , тогаш директно му реков „добро, твоја работа е да ми кажеш што треба да направам за да се осигурам дека никогаш нема да се случи“. Кога ќе ми рече покажувам на моите себе , а потоа се врати во него за остатокот од казната.

Луѓето со него направија чекор назад.

Ме погледна неколку минути, тивко, ги молев моите ангели да се осигураат дека ги добил потребните информации, а потоа тивко и мирно рече: „Наведи ги медицинските сестри да ти покажат како да се справите со поддржана кашлица и сакам да кашлаш што повеќе крв. Исто така, сакам да шетате длабоко дишејќи и кашлајќи колку што можете повеќе крв“ .

Реков „во ред“ .

Тој замина, а јас и медицинската сестра едноставно се погледнавме.

Имав скршеница на градната коска и скршени ребра...

Идејата за кашлање и дишење длабоко... ..

Лежев таму еден час собирајќи храброст да станам и да шетам наоколу.

Потоа и реков на медицинската сестра дека ми треба помош за да стане од креветот и таа ми рече: „Не ти дозволувам да станеш“ .

Реков „Докторот рече дека треба да станам и да шетам и да дишам длабоко и тоа е она што ќе го сторам“ .

Таа категорично рече „тој не мислеше сега“

Јас одговорив: „Го правам тоа сега или можеш да ми помогнеш да станам или да станам сам“ .

Имаше благ насмевка на лицето и продолжи да ми помага. Беа потребни околу 5 минути за да ми помогнат да станам и да стојам. Се чувствуваше како навистина достигнување да се биде таму. Тргнав МНОГУ БАКО. Еден чекор на секои 5 секунди. Дишев длабоко и кашлав крв, како што направив неколку пати додека бев во кревет. Секој пат кога кашлав крв, престанував. Потоа повторно тргна на пат. Бев оддалечен околу 15 чекори од креветот и бев целосно избришан. Немав енергија и се свртев и не можев да поверувам колку далеку изгледаше креветот. Се справив со 15 -те чекори назад кон креветот, како што се справив претходната ноќ. Поставете ми ги погледите и визуелизирајте како реагира моето тело. Се вратив во кревет и легнав таму закрепнувајќи.

Моето тело беше неверојатно слабо. Имам трчано голем број маратони во мојот живот и тие петнаесет чекори ме исцрпија повеќе од било кој од маратоните.

Во несреќата секој мускул во моето тело ја загуби својата сила и беше како да сум бебе што треба да ја обнови силата на секој мускул.

Продолжив да работам канализирајќи енергија во моето тело и замислувајќи како моето тело се обновува.

Медицинската сестра с still уште седеше на крајот од мојот кревет и ме гледаше како што правеше другата цела ноќ.

По еден час реков дека сум подготвен да го направам сето тоа повторно. Таа ми помогна да излезам и тргнав. Завршив со цел круг околу единицата за интензивна нега.

Уште еднаш се вратив во мојот кревет целосно потрошен.

Додека лежев, медицинската сестра ме праша: „Дали сфаќаш колку си среќен?“

Јас одговорив: „Претпоставувам дека не, затоа веројатно ми го поставуваш прашањето“

Таа рече: „Има нешто што ние го нарекуваме брзина на смрт за одредени сообраќајни несреќи , тоа значи дека за таа брзина и над сите умираат во автомобилот . За судири директно во стационарен објект (како столб) брзината на смртта е шеесет километри на час. Оваа недела имавме двајца одделни луѓе овде, кои имаа иста несреќа како и вие, со судир директно во столб. И двајцата правеа шеесет километри на час и двајцата починаа, а вие работевте 85 километри на час и живеевте. Имаш прилично среќа “.

Знаев дека тоа не е среќа, но исто така почувствував дека таа не сака да знае како го направив тоа. Легнав таму и ги прашав моите ангели „како преживеав, а тие не?“

Одговорот од нив беше јасен и беше „побаравте помош“

Ги прашав: „Што направија другите?“

Тие велат дека "тие и ЕЕ пол доаѓа и да каже" О, не !! Ќе умрам! и тие умираат “.

Лежев размислувајќи за тоа некое време.

Размислував за целата работа за личен развој што ја правев на себе во текот на децениите и колку имав намера да ги откријам моите граници (или неограниченоста на себе) и како научив да верувам во себе и што чувствувам. Размислував кога растев како бев толку загрижен за тоа што мислат сите други за мене и дали ја правам „вистинската“ работа. Размислував за многу работи. Знаев дека нема среќа ...

Јас погледнав назад на мојот живот и реализира избори бев направил кога сите ми велеше да не се направи нешто што *тие* не му се допадна, но знаев дека е во право за *мене* .

5 години по несреќата, тренирав во мојот бизнис за околу 100 луѓе и почнав да ја раскажувам приказната за времето кога се нуркав во небото, а потоа на средината на тренингот одеднаш сфатив дека ако не одев на нуркање, најверојатно загинав во несреќата. Стоев пред просторијата видно трогнат и чувствував благодарност за мојата сила и подготвеност да продолжам со она што знам дека е во право за мене. Дозволете ми да ја споделам приказната со вас...

Назад кон средината на осумдесеттите (средината на дваесеттите години) Ивеев во голем град во провинцијата Викторија и една ноќ гледав едно од тие шоуа на животен стил и имаше дел од нуркањето во тандемско небо каде што се врзуваш за некој што го направил неколку илјади скокови за да знаат што прават, а потоа скокоте од совршено добра рамнина и паѓате на слободен пад на земјата. Со години сакав да се занимавам со нуркање во небото, но знаев дека ако го сторам тоа, најверојатно ќе умрам. Имав лошо чувство дека кабелот не работи и не се отвора каналчето. Така, со тандемско нуркање во небото, не морав да се грижам за тоа, бидејќи искусното лице може да се справи со секоја ситуација.

Следното утро се јавив на ТВ -станицата и дознав каде го направија тандемот скокајќи. Беше надвор од Сиднеј . Па, тоа беше во ред бидејќи татко ми живееше во Сиднеј и јас можев да се качам и да останам со него и да позајмам автомобил. Го резервирав летот, му за гапвонив и му реков дека доаѓам (бев доволно паметен да не му кажам зошто доаѓам).

Стигнав во Сиднеј четири дена откако го видов шоуто и позајмив автомобил и возев два часа до воздушната патека од која работеа.

Можам да додадам дека во тоа време имав многу проблеми во врската. Ја сакав оваа девојка, но не успеа. Исто така, читав книга од Ричард Бах, наречена Мост преку вечно. Оваа книга беше за концептот на сродни души и дали навистина сме предодредени за одредена личност. Делот од книгата што случајно ја читав кога пристигнав во Сиднеј беше кога Ричард не можеше да се справи со врската со својата сродна душа и се качи во мал авион со еден мотор . Се сруши, а цевката не работеше. Ситуацијата беше неверојатно како она за што се наместив. Се прашував дали Спирит се обидува да ми каже да не продолжам бидејќи ќе умрам пред моето време. Во моето срце знаев дека е важно да се проследи. Знаев дека сакам да го победам стравот од смртта. Знаев дека е важно. Ми требаа уште 20 години за да разберам колку е важна. Исто така знам дека тие два дена во Сиднеј ме поставија моќно во мојот живот да го надминам стравот и да не бидам контролиран од непознатото.

Кога пристигнав на воздушната лента, беше зафатен со полетување на авиони и луѓе кои се движеа насекаде. Беше прекрасен ден, многу мал облак и сонцето сјаеше.

Се регистрирав и ги платив моите пари. Тие објаснија дека парите не се враќаат. Ме однесоа низ обуката и ми одговараа.

Ветрот се засили и тогаш ми беше кажано дека над одредена брзина на ветерот тие не можат да тандемираат нуркање иако сеуште се случуваше редовно нуркање во небото. Во текот на денот, додека чекав да замре ветерот, ја читав мојата книга и гледав како се нурнува другото небо и го посетував тоалетот толку пати што воопшто не остана ништо во мене...

Чекав цел ден од околу 10 часот наутро до самрак . Најмногу се извинија и рекоа дека ако се вратам во 5 часот наутро, ветерот секогаш бил низок во тоа време од утрото и ќе можам да скокнам. Реков добро и тргнав дома.

Се вратив дома и вечерав, ја прочитав мојата книга цела ноќ, сакав да знам дали Ричард починал. Се обидував да разберам дали има некоја порака за мене во книгата. Оваа приказна се случи пред да научам како да комуницирам толку јасно , како што правам сега , со моите ангели/духовни помошници.

Станав рано од кревет и имав малку појадок знаејќи дека с anything што влегува во овој момент минува директно низ мене...

Стигнав на воздушната патека во 5 часот наутро и воздухот беше мирен. Момците беа изненадени што се појавив. Тие рекоа дека никој никогаш **не** се вратил следниот ден. Ме однесоа во авионот и на врвот ми беше кажано да излезам на малата метална чинија на врвот на тркалото. Плочата беше доволно голема за еден и пол сет на нозе. Бев закачен на металната шипка **апсолутно преплашен** . Всушност, се чувствував како да скокам до смрт.

Немаше да се повлечам и ако требаше да умрам овде и сега, тогаш нека биде. Човекот со врзани раце ми извика „Скокни“ и јас го пуштив. Во тој момент пропаднав во полусвест. Очите ми беа отворени, но с everything беше црно. Не бев свесно за мојата околина, ниту за тоа каде се наоѓам ниту што се случува. Но, можев да слушнам глас што се оддалечуваше во далечината. Гласот ми викаше да ги собирам моите нозе додека бевме во пад. Неговата уста беше веднаш до моето уво, но звучеше како да бил на километар подалеку. По некое време ги кренав нозете, навистина не знаејќи што се случува и зошто. Ми се чинеше како сон и дека се виткам во фетална положба и немав идеја што се случува или каде се наоѓам. Додека ги кревав нозете, се израмнувавме од спинот и тој ми рече „уште една секунда и јас требаше да го повлечам кабелот“.

Бевме слободни да паднеме на земјата и знаев дека во оваа фаза нема **апсолутно** ништо што можам да направам за тоа. Ако требаше да умрам во овој момент, не можев да го спречам. Затоа решив да уживам во патувањето . **Ја прифатив мојата ситуација.**

Погледнав наоколу и не можев да поверувам колку е чудно да сеуште го доживував чувството на паѓање и забрзување.

На крајот тој го повлече кабелот за раскинување и јас испуштив „упа“ !!! Тој ми рече: „Сите го прават тоа“. Се симнавме и слетавме во малиот круг. Сите други нуркачи на небото дојдоа кај мене и ме прашаа „Дали ти се допадна?“

Јас одговорив „Апсолутно!“

Тие тогаш рекоа: „Дали ќе го повториш тоа?“

Јас одговорив „Не“

Сите ме прашаа,

"Зошто да не?"

Јас одговорив „затоа што сега сум таму и го направив тоа!“

Тоа искуство ме постави така што успеав да го ослободам стравот од смртта.

Назад во болница во одделот за интензивна нега.

Во текот на денот с still уште бев неверојатно фокусиран да се лекувам себеси. Третиот пат кога станав да одам и да дишам длабоко, тргнав на интензивна нега. Секој пат кога одев на прошетка, медицинската сестра беше веднаш до мене подготвена да помогне доколку е потребно. Таа никогаш не ме држеше при одење, претпоставувам дека ја почувствува важноста јас да го правам тоа за себе.

Овој трет пат ми рече: „Што гледаш околу себе?“

Јас одговорив: „Многу несвесни луѓе“

Околу 16 часа додека бев на интензивна нега, ова беше единствениот пат кога ги разгледав другите пациенти, не дека ги игнорирав, туку дека не беа во мојата свест или свест.

Таа потоа рече: „Зошто мислиш дека е така?“

Ја кренав раката до неа, ја кренав дланката и реков „Не сакам да знам, фокусиран сум да се опоравам!“

Потоа ми рече: „Му се јавував на вашиот хирург на секои 15 минути и му реков дека не припаѓаш на моето одделение за интензивна нега“. Се насмевнав и се согласив со неа.

Овој пат на прошетка направив два целосни круга на големата соба. Во вториот круг таа ме праша „Дали би сакал да се истушираш?“

Ја погледнав и реков дека би сакала и дека сум сигурна дека тоа ќе ми помогне да се чувствувам подобро и да се чувствувам убаво и освежено.

Кога се вратив во кревет, таа рече дека ќе биде малку додека сето тоа ќе биде подготвено и дека наскоро ќе дојде и ќе ме земе. Таа сега ме оставаше сама. Јасен знак дека може да ме види како се подобрувам (иако не бев свесна за тоа во тоа време).

Половина час подоцна таа се врати и ме зеде. Станав уште ми требаше нејзината помош и тргнавме накај тушот.

Таа ме соблече и ме седна потполно гола во една од тие бели пластични столови и ми го стави рачниот туш во раката и рече дека наскоро ќе се врати. Не можев да мрднам ништо, с all што можев да направам беше да седам таму во истата положба што таа ме стави мене. Воопшто не можев да ја движам водата.

Се чинеше дека ја нема некое време кога се врати и ја пикна главата околу вратата. Таа ме праша дали сум во ред со што и реков да.

Таа потоа рече: „Имам неколку медицински сестри тука, дали е добро ако дојдат?“

Со многу голема насмевка на лицето прашав „и што сакаат да видат?“

Таа одговори со прекрасна смеа: „Сакаат да те видат под туш!“

Се смеев и реков: „Така мислев ... внеси ги!“

Останатите медицински сестри се втурнаа во туш кабината додека седев гола и ја држев розата за туширање. Мојата сестра вели "колку долго г о мислите дека оваа единица за интензивна нега е тука?"

Реков „Не знам, претпоставувам можеби 70 години. “

Таа рече „да, и вие сте првиот што некогаш се туширал во него. Не можевме да сфатиме зошто се тушираа на Одделот за интензивна нега, каде што на луѓето им се даваат сунѓер бањи! “

Сите се смеевме.

Тие продолжија да објаснуваат како тушот секогаш се користел како складиште, па морале да го исчистат и исчистат.

Линет и Амбер често ме посетуваа преку ден.

Околу 16 часот, уредниот дојде и ме избрка од Интензивна нега и ме одведе во одделение.

Откако ме одведоа со тркала до одделението, Линет и Амбер ме одведоа со тркала во кафетеријата во болницата и сите заедно вечеравме и разговаравме за обични работи.

Тој понеделник навечер би сакал да спијам, но имаше медицинска сестра од пеколот на одделението, која ги тресна сите послужавници, џогери и кофи и шеташе гласно цела ноќ.

Триев во градите многу специјален крем за лекување и земав специјални додатоци во исхраната што обично ги земам секојдневно . Линет ми ги донесе .

Во вторникот наутро, уредениот дојде и повторно ме одведе на рентген, а тие направија повеќе рендгенски снимки на градниот кош, а потоа повторно ме однесоа до креветот.

Секој час, а понекогаш и почесто одев на прошетки горе -долу по ходниците, дишејќи длабоко и кашлајќи мала количина крв. Бев независна и се движев со темпо малку побавно од нормалното темпо на одење.

Имав неколку телефонски повици и неколку посетители. Една од овие посетители беше медицинската сестра за интензивна нега, која беше пријателка на моите сестри.

Кога бев во одделението, дојде медицинска сестра која правеше студија за тоа што предизвикува повреди при сериозни сообраќајни несреќи, така што производителите на автомобили можеа да ги приспособат дизајните на автомобилите за да ги минимизираат овие повреди.

Таа постави многу прашања

Едно прашање беше „дали има нешто што го попречува моето видување?“

Мојот одговор беше „да“

Таа праша: "А што беше тоа?"

Јас одговорив „Моите очни капаци!“

Таа го запиша не сфаќајќи дека сум се пошегувала, а потоа погледна нагоре и можев да ја видам како ме оценува. Таа потоа се смееше.

Тогаш реков „прашината на воздушните перничуња ме спречи да можам да видам каде да го насочам автомобилот на сигурно“

Медицинската сестра исто така беше калуѓерка. Таа разговараше со мене за тоа колку е неверојатно што сум жив. Додека таа ме интервјуираше, инженер го проценуваше мојот автомобил. Една недела подоцна, кога мојот пријател Мајкл и јас отидовме да го погледнеме автомобилот и да собереме неколку работи од него, човекот што го чувал

прашал „колку луѓе загинале во него?“ Мајкл вели дека никој ди д г, и се во потрага по човекот кој го преживеал. Тој беше шокиран и рече колку е неверојатно што сум жив (или слични зборови)

Во средата наутро торакалниот хирург дојде да ме види и ја повлече завесата околу мене и ја тресеше главата од една на друга страна велејќи: „Никогаш не сум видел нешто слично...“

Во тој момент јас всушност помислив: „можеби ова е полошо од она што си дозволив да го сфатам...“

Тој рече: „Не верував во рентгенските снимки што ги направив вчера и се јавив кај врвниот торакален хирург од Мелбурн и тој и јас сме будни 24 часа, газејќи ги х-зраците од неделата навечер и вчера наутро и тој се согласи со мојата првобитна дијагноза за вадење на еден и пол од вашите бели дробови. Тој, исто така, се согласува со мојата сегашна дијагноза, дека сега имате две сосема нови бели дробови на тинејџер кој никогаш не пушел“

Реков „имам 43 години“

Тој рече: „Знам...“

Бев многу возбуден... успеав...

Прашав „што се случува сега?“

Тој одговори: „Можеш да си одиш дома“

Прашав „колку брзо?“

Тој одговори „што е можно побрзо. Слушам правите техники на лекување и дека You се , исто така, земајќи ги во исхраната, и тоа јасно се работи за вас и ќе биде подобро дома. “

Кога мојот лифт пристигна еден час подоцна за да ме однесе дома, јас излегов од болницата под своја пареа.

Во рок од две недели од несреќата, можев да ги треснам градите како Тарзан.

Моите скршени ребра и скршеница на градната коска убаво заздравуваа.

Зарем не би било неверојатно ако сите ние веруваме во себе и во идеите и инспирациите што ги собираме?

Колку навистина веруваме во себе?

Знам дека со текот на годините од 1987 година вербата и довербата што ја имам во себе и во што сум способна , енорно се зголемија. Ова е првенствено поради истата работа што сега ја споделувам преку www.enjoyinnerpeace.com.au На оваа веб [-страница](#) има многу предмети што ви овозможуваат да го продолжите својот духовен раст додека сте дома или преку споделување со други истомисленици на истото патување.

Ако сакате да дознаете како да се работи со вашиот Дух Насоки како Џон или се сакаат да научат повеќе за тоа кој сте, каде што доаѓаат од , каде што се случува и зошто сте тука , па ќе одиме ж е веб-сајт www.enjoyinnerpeace.com.au

Еднаш таму на неговата страница

Прво, погледнете го видеото од 20 минути на табулаторот Наша приказна

Второ, купете е -книга.

Трето можете да ги купите дома студија програма , која може да се работат во текот на вашиот сопствен , во вашиот дом

Четврто, резервирајте се за консултации еден по еден за профилот за ориентација, каде што воспоставувате /усовршувате јасна двонасочна комуникација со вашите духовни помагачи.

Во зависност од тоа колку сакате да го следат вашиот духовен раст има се повеќе од 600 предмети на духовноста и многу други услуги.

Истражете ја веб -страницата www.enjoyinnerpeace.com.au и ако имате какви било прашања, само поставете ги .

Џонсон го обиколува светот поучувајќи ги луѓето како да зборуваат со своите Водичи за духови, да веруваат во себе, да ја најдат својата животна цел и да имаат храброст да ја остварат.

Ако сакате [Johnon](#) да дојде во вашата област, тогаш контактирајте го него или неговиот персонал преку веб -страницата www.enjoyinnerpeace.com.au .

Исто така, ако вие исто така се зборува англиски и има грешки во translati на од англиската верзија на ова преведување молам дозволете ми канцеларијата know и ако сте задоволни да Провериповторно превод за нас, тогаш ние ќе среќно напред верзија на Word документ за вие да уредувате. Однапред ви благодариме што ни помогнавте